

Arrest

**nr. 121 873 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 6 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en H.E., een man met de Belgische nationaliteit, legden op 19 juli 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 12 september 2012 diende verzoekster, in functie van haar relatie met H.E., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 6 juni 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 29 november 2013 werd overgegaan tot de intrekking van de beslissingen van 6 juni 2013.

1.5. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 6 januari 2014 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 28 januari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/09/2012 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voornaam: [J.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag OF bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.6. Bij arrest nr. 116 710 van 10 januari 2014 werd het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissingen van 6 juni 2013 verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis

te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied [te verlaten] af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond omdat ook in casu het bevel gebrekkig is gemotiveerd. Er is niet verwezen naar het desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

Minstens dient het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden.”

2.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Het feit dat deze beslissingen middels één zelfde akte aan verzoekster ter kennis werden gebracht doet geen afbreuk aan dit gegeven (cf. RvS 23 januari 2014 nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). Beide beslissingen dienen dan ook, conform artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, formeel gemotiveerd te zijn. Dit impliceert dat verweerder zowel de juridische grondslag als de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motiveringen afdoende moeten zijn. De Raad stelt vast dat in de aan verzoekster ter kennis gebrachte bijlage 20 wordt uiteengezet op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen, doch dat een afdoende motivering inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. De Raad wijst er in dit verband op dat verweerder niet heeft aangegeven op grond van welke juridische grondslag en meer specifiek op grond van welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder werpt op dat het onmiskenbaar vaststaat dat de (feitelijke) overwegingen die staan vermeld in de akte die verzoekster werd betekend haar toelaten om te achterhalen om welke redenen haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat de juridische grondslag van deze beslissing niet formeel werd aangegeven. Hierbij dient er, ten overvloede, op te worden gewezen dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet, zonder in enige uitzondering te voorzien, uitdrukkelijk bepaalt dat in een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te worden vermeld.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder, wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden en deze beslissing om die reden dient te worden vernietigd.

Het feit dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is laat op zich evenwel niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die in een zelfde akte van kennisgeving is opgenomen kaduuk is of dat deze beslissing, louter omdat zij samen met voormeld bevel om het grondgebied te verlaten, middels eenzelfde akte, werd betekend, moet worden vernietigd. Het gegeven dat hieraan in het verleden in bepaalde arresten van de Raad werd voorbijgegaan en, met verwijzing naar het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 van de Raad van State, een ander standpunt werd ingenomen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad van State heeft trouwens reeds aangegeven dat “[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)) en heeft bevestigd dat de vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten niet impliceert dat de voorafgaand genomen beslissing die een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag automatisch ook dient te worden vernietigd.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog luidt als volgt:

“Art 52.<KB 2008-05-07/33. art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een

geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1 Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]1

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

(1)<KB 2011-09-21/03. art. 15, 038; Inwerkingtreding 10-10-2011>

Art. 42.<W 2007-04-25/49. art. 25, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

Verzoekster heeft zoals boven aangehaald de bijlage 19ter ontvangen op 12.09.2012.

De laatste dag om de beslissing te nemen was uiterlijk 12.03.2013!

De bestreden beslissing is pas genomen door verwerende partij op 06.01.2014, d.i. bijna 10 maanden te laat.”

2.2.2.1 De Raad wijst erop dat artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het gemeentebestuur verplicht om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen indien binnen een termijn van drie maanden niet alle vereiste documenten werden overgelegd die moeten toelaten na te gaan of de verblijfsaanspraken van de aanvrager enige grond hebben. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat indien het gemeentebestuur niet onmiddellijk na het verstrijken van voormelde termijn van drie maanden deze weigeringsbeslissing neemt de aanvraag toch zou dienen te worden ingewilligd.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar de bepalingen van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 moet daarnaast worden gesteld dat deze in casu niet van toepassing zijn, nu niet blijkt dat verzoekster alle vereiste documenten neerlegde en het gemeentebestuur haar aanvraag dan ook niet diende over te maken aan de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Een schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet – dat verzoekster ook geschonden acht – voorziet dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de aanvraag hiertoe wordt erkend. Deze bepaling heeft slechts betrekking aanvragen die aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde ter beoordeling werden voorgelegd. In voorliggende zaak werd de aanvraag van verzoekster evenwel niet aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde overgemaakt, aangezien verzoekster naliet de stavingsstukken ter onderbouwing van haar aanvraag neer te leggen. Zij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Zij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 6 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 6 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komt ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK